

Komisja do spraw reprivatyzacji
nieruchomości warszawskich

W nagłówku, po lewej stronie, znajduje się logo Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich zawierające godło państwa polskiego i podkreślenie w formie miniaturki flagi RP

Warszawa, 6 września 2023 r.

Sygn. akt KR VI R 21/22

DECYZJA nr KR VI R 21/22

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Bartłomiej Opaliński, Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Jan Mosiński, Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński,

na posiedzeniu niejawnym w dniu 6 września 2023 r.,

po rozpoznaniu sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia listopada 2012 r., nr sprostowanej postanowieniem z dnia grudnia 2012 r., nr

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawa, Prokuratora Regionalnego w Warszawie, ER, AD, ZŚ, BR, TR, KK, MM (S), AD-P, PB, WP, WJ, KZ, JK, GK i MK,

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 2 i art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w zw. z art. 7, 77 § 1, 80 i 107 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775; dalej: k.p.a.) w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. i w zw. z art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. z 1945 r. Nr 50, poz. 279; dalej: Dekret z dnia 26 października 1945 r.) oraz na podstawie art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

orzeka:

1. uchylić decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia listopada 2012 r., nr sprostowaną postanowieniem z dnia grudnia 2012 r., nr , w całości;

2. odmówić: ER, AD, ZŚ, BR, TR, KK, MM (S), AD-P, PB, WP, WJ, KZ, JK, GK i MK, ustanowienia na ich rzecz prawa użytkowania wieczystego gruntu o powierzchni 1379 m², położonego w Warszawie przy Pl. Defilad (uprzednio ul. Wielka 2 i ul. Chmielna 50), stanowiącego działkę

ewidencyjną nr z obrębu, dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą nr, dawne oznaczenie wykazem hipotecznym nr,

3. uchylić decyzję Zarządu Dzielnicy Śródmieście m.st. Warszawy z dnia lutego 2014 r., nr, w całości.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2017 r. Komisja do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., wszczęła postępowanie rozpoznawcze w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia listopada 2012 r., nr sprostowanej jego postanowieniem z dnia grudnia 2012 r., nr, ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu o pow. 1379 m², położonego w Warszawie przy Pl. Defilad (uprzednio ul. Wielka 2 i ul. Chmielna 50), opisanego w ewidencji gruntów jako dz. ew. nr z obrębu, dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą nr, dawne oznaczenie wykazem hipotecznym nr

Postanowienie to zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 12 czerwca 2017 r.

Zawiadomieniem z dnia 12 czerwca 2017 r. poinformowano Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie o wszczęciu przez Komisję ww. postępowania rozpoznawczego.

Pismami z dnia 12 czerwca 2017 r. oraz z dnia 10 i 16 sierpnia 2017 r. o wszczęciu postępowania zawiadomiono: Miasto Stołeczne Warszawa, BR, ZŚ, WP, KK, AD-P, AD, MK, JK, KZ, GK, ER, PB, MM(S) i TR.

Postanowieniem z dnia 1 września 2017 r. Komisja wystąpiła z wnioskiem do Społecznej Rady o wydanie opinii m.in. w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia listopada 2012 r., nr. Postanowienie to zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 4 września 2017 r.

Postanowieniem z dnia 21 września 2017 r. Komisja połączyła do wspólnego rozpoznania sprawy dotyczące decyzji Prezydenta m.st. Warszawy: z dnia 1 października 2013 r., nr (sygn. akt R), z dnia października 2013 r., nr (sygn. akt) oraz z dnia listopada 2012 r., nr (sygn. akt). Postanowienie to zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 22 września 2017 r.

Zawiadomieniem z dnia 12 października 2017 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego w sprawie oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu

obsługującego Ministra Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 12 października 2017 r.

Decyzją z dnia listopada 2017 r., sygn. akt , Komisja m.in. na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. uchyliła decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia listopada 2012 r., nr, umorzyła postępowanie przed Prezydentem m.st. Warszawy. Decyzja ta została opublikowana w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 16 listopada 2017 r.

Od powyższej decyzji Komisji skargi w dniu 15 grudnia 2017 r. wnieśli: AD, ZŚ, BR, JK, GK, KZ, MK, PB oraz ER, wnosząc o jej uchylenie.

Od decyzji Komisji z dnia 14 listopada 2017 r. skargę w dniu 28 grudnia 2017 r. złożyło również m.st. Warszawa, wnosząc o uchylenie wskazanych w skardze fragmentów jej uzasadnienia.

Wyrokiem z dnia czerwca 2019 r., sygn. akt, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził nieważność decyzji z dnia listopada 2017 r. oraz zasądził od Komisji na rzecz skarżących po 680 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego. W jego uzasadnieniu wskazano, że organ, wydając zaskarżoną decyzję, w sposób rażąco naruszył art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., albowiem w dacie jej wydania przedmiotowy artykuł nie dawał Komisji kompetencji do uchylenia decyzji reprivatyzacyjnej i jednoczesnego umorzenia postępowania dekretowego przed Prezydentem m.st. Warszawa.

Od powyższego wyroku skargę kasacyjną w dniu 3 września 2019 r. wniosła Komisja, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wyrokiem z dnia listopada 2021 r., sygn. akt, Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną Komisji i zasądził na rzecz stron łącznie 600 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego. W jego uzasadnieniu wskazano, że skarga wniesiona w niniejszej sprawie nie miała usprawiedliwionych podstaw i z tego powodu nie zasługuje na uwzględnienie.

Pismem z dnia 26 kwietnia 2023 r. AD, ZŚ, B R, TR, ER, JK, GK, KZ, M K i PB wnieśli ponaglenie na nierozpoznanie niniejszej sprawy w ustawowym terminie.

Wskutek powyższego postanowieniem z dnia 12 lipca 2023 r. Komisja wskazała, że nie dopuściła się beczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania w omawianym zakresie. Postanowienie to zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 18 lipca 2023 r.

Pismem z dnia 25 lipca 2023 r. zawiadomiono: Miasto Stołeczne Warszawa, Prokuratora Regionalnego w Warszawie, ER, AD, ZŚ, BR, TR, KK, MM (S), AD-P, PB, WP, WJ, KZ, JK, GK i MK o prowadzeniu postępowania w niniejszej sprawie pod sygn. akt KR VI R 21/22. Zawiadomienie to zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra

Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 26 lipca 2023 r.

Pismem z dnia 28 lipca 2023 r. zawiadomiono wszystkie strony postępowania o zakończeniu postępowania dowodowego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 1 sierpnia 2023 r.

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości.

1.1. Dla nieruchomości położonej w Warszawie w dzielnicy Śródmieście przy dawnej ul. Wielkiej 2 i Chmielnej 50 (aktualnie Pl. Defilad) prowadzona była dawna księga hipoteczna o nr Obecnie grunt ten stanowi działkę ewidencyjną nr z obrębu o powierzchni 1379 m². Została ona wydzielona z dz. ew. nr decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia sierpnia 2009 r., nr Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie prowadzi dla niej księgę wieczystą nr

1.2. Ww. nieruchomość nie jest obciążona prawami osób trzecich o charakterze rzeczowym, w tym użytkowaniem wieczystym. Jak wynika z

prowadzonej dla niej księgi wieczystej, jej wyłącznym właścicielem jest obecnie m.st. Warszawa.

1.3. Przed wybuchem II Wojny Światowej na niniejszym gruncie znajdowały się dwa czterokondygnacyjne budynki frontowe oraz dwie murowane oficyny. W wyniku działań wojennych pierwsze z tych obiektów zostały zniszczone całkowicie - VII kategoria zniszczeń. Pozostałe pomieszczenia nie zostały jednak uszkodzone - I kategoria zniszczeń. Zarówno oficyny jak i pozostałości po budynkach frontowych zostały następnie rozebrane w związku z zamierzeniami planu zagospodarowania przestrzennego m.st. Warszawy. Obecnie dz. ew. nr jest niezabudowana.

1.4. Przedmiotowa działka nie została wpisana do rejestru zabytków nieruchomości województwa mazowieckiego oraz nie figuruje w wojewódzkiej ewidencji zabytków.

2. Plan zagospodarowania przestrzennego.

2.1. W dniu wydania decyzji reprivatyzacyjnej z dnia listopada 2012 r. nr, jak i obecnie, działka ewidencyjna nr objęta była uchwałą nr XCIV/2749/2010 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie Pałacu Kultury i Nauki w Warszawie (Dz. U. Woj. Maz. z 2010 r. Nr 201, poz. 5774; dalej: Plan z dnia 9 listopada 2010 r.).

2.2. Jak wynika z rysunku planu stanowiącego załącznik numer jeden do Planu z dnia 9 listopada 2010 r. (zwanego dalej: Załącznik nr 1),

niniejsza działka znajduje się w strefie oznaczonej w tej uchwale symbolem 10.U/UK. Teren ten składa się dodatkowo z 12 działek ewidencyjnych o nr.:

2.3.W ramach przepisów ogólnych Planu z dnia 9 listopada 2010 r. ustalono ochronę i kształtowanie ładu przestrzennego m.in.:

-w zakresie kompozycji funkcjonalno-przestrzennej poprzez realizację zabudowy wokół budynku PKiN od strony ul. Marszałkowskiej, Al. Jerozolimskich i ul. E. Plater, jako uzupełnienie tkanki miejskiej ścisłego centrum oraz przeznaczenie jej pod funkcje centrotwórcze - zgodnie z przepisami szczegółowymi m.in. dla terenu 10.U/UK (§ 5 ust. 1 pkt 1 lit. b Planu z dnia 9 listopada 2010 r.),

-w zakresie kształtowania zabudowy poprzez ukształtowanie zabudowy wzdłuż Alej Jerozolimskich 2.KD-Z i ul. Marszałkowskiej I.KD-Z w formie pierzei ulicznych, nawiązujących wysokością do wysokości istniejących budynków tworzących przeciwległe pierzeje - zgodnie z rysunkiem planu i przepisami szczegółowymi m.in. dla terenu 10.U/UK (§ 5 ust. 1 pkt 2 lit. c Planu z dnia 9 listopada 2010 r.),

-w zakresie zagospodarowania terenu poprzez zaspokojenie potrzeb parkingowych przy uwzględnieniu ograniczeń w dostępności centrum miasta dla samochodów osobowych -zgodnie z przepisami szczegółowymi dla terenów (§ 5 ust. 1 pkt 3 lit. c Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Stwierdzono, że przestrzenią publiczną na obszarze planu jest m.in. ogólnie udostępniona przestrzeń otwarta na terenie przeznaczonym pod

zabudowę, oznaczona symbolem 10.U/UK (§ 9 ust. 1 pkt 7 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.). W obrębie wymienionym m.in. w § 9 ust. 1 pkt 7 m.in. nakazano: rozgraniczenie ruchu kołowego i pieszego oraz dostosowanie do potrzeb osób niepełnosprawnych powierzchni i urządzeń przeznaczonych dla ruchu pieszego (§ 9 ust. 2 pkt 1 i 2 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

2.4.W przepisach szczegółowych dla strefy oznaczonej symbolem 10.U/UK ustalono przeznaczenie podstawowe: usługi z zakresu: handlu, administracji i biur, gastronomii, finansów i bankowości, wystawiennictwa, kultury oraz przeznaczenie uzupełniające: parking podziemny (§ 25 ust. 1 pkt 1 i 2 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Oдноśnie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu ustalono minimalną powierzchnię działki budowlanej wynoszącą 0,50 ha i ustalono realizację zabudowy w formie dwóch budynków usytuowanych w ostrej granicy, przy czym dla budynku powstającego jako drugi nakazano nawiązanie do pierwszego w zakresie kompozycji elewacji (§ 25 ust. 2 pkt 1 i 2 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

W zakresie realizacji parkingów: a) zakazano realizacji parkingów w formie garaży nadziemnych, b) dopuszczono realizację maksymalnie trzech kondygnacji parkingów podziemnych, c) ustalono zachowanie z możliwością przebudowy istniejącego parkingu podziemnego nad stacją metra „Centrum”, d) dopuszczono realizację przejazdów między parkingami wymienionymi w lit. a i w lit. c oraz parkingiem pod placem miejskim 9.KPp (§ 25 ust. 2 pkt 4 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Ustalono następujące wskaźniki zabudowy i zagospodarowania terenu:

a) wskaźnik minimalnej powierzchni biologicznie czynnej, wynoszący 0%, b) wskaźnik maksymalnej intensywności zabudowy, wynoszący 6, c) wysokość zabudowy wynoszącą: - minimum 24 m, - maksimum 26 m, c) wysokość zabudowy dla zwężki wynoszącą maksimum 36 m (§ 25 ust. 2 pkt 5 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Określono przebiegi linii zabudowy zgodnie z rysunkiem planu: a) obowiązujących, b) nieprzekraczalnych, c) nieprzekraczalnych dla parterów budynków, d) nieprzekraczalnych dla zwężki zabudowy (§ 25 ust. 2 pkt 6 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

W zakresie kształtowania zabudowy nakazano realizację w poziomie parteru ciągu ogólnodostępnych wewnątrz, stanowiącego powiązanie piesze pomiędzy terenem placu miejskiego 9.KPp i ulicą 6.KD-L (§ 25 ust. 2 pkt 7f Planu z dnia 9 listopada 2010 r.). Nadto zakazano realizacji ogrodzeń (§ 25 ust. 2 pkt 9 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

2.5.Z Załącznika nr 1 wynika, że przewidywany parking ma obejmować całą strefę oznaczoną symbolem 10.U/UK. Działka nr znajduje się zaś w ciągu ogólnodostępnych wewnątrz przewidzianym przez § 25 ust. 2 pkt 7f Planu z dnia 9 listopada 2010 r.

2.6.W pkt 1 Załącznika nr 3 do Planu z dnia 9 listopada 2010 r. „Sposób realizacji inwestycji zapisanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w rejonie PKiN, z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych m.st. Warszawy oraz zasady ich finansowania zgodnie z przepisami o finansach publicznych”, (zwanym dalej: Załącznik nr 3), wskazano, że sposób realizacji inwestycji

zapisanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w rejonie PKiN w Warszawie z zakresu infrastruktury technicznej i innych należy do zadań własnych m.st. Warszawy. Nadto stwierdzono, iż realizacja projektu planu jest bardzo kosztowna. Określone w prognozie wartości są wielkościami szacunkowymi i w przyszłości mogą odbiegać od rzeczywistych. Szacunkowe koszty realizacji inwestycji celu publicznego na obszarze m.p.z.p. w rejonie PKiN w Warszawie określono przy tym na 350 000 000 zł odnośnie: wymiany płyt oraz budowy i przebudowy podziemnej infrastruktury komunikacyjnej oraz na 194 600 000 zł w zakresie: budowy i przebudowy dróg oraz przestrzeni publicznych.

3. Pierwotni właściciele nieruchomości.

3.1. Zgodnie z zaświadczeniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia lipca 2004 r., pierwotnymi współwłaścicielami nieruchomości hip. nr byli: AD w 2/40 częściach, M D w 2/40 częściach, AK w 11/40 częściach, TK w 15/40 częściach, J CS w 5/40 częściach i jego małżonka SS z d. S w 5/40 częściach.

3.2. Małżonkowie JCS i SS z d. S stali się przy tym współwłaścicielami przedmiotowej nieruchomości na podstawie aktu z dnia marca 1933 r., Rep., sporządzonego przed not. M.K.

4. Następstwo prawne po AD.

4.1. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia stycznia 1991 r., sygn. akt, stwierdzono, że spadek po AD nabyli: SD w 2/8 częściach, SK w 3/8 częściach i A S w 3/8 częściach z wyłączeniem udziału

objętego ustawową wspólnością małżeńską. Majątek objęty ustawową wspólnością małżeńską nabyły zaś SK i A Sw ½ części każda z nich.

4.2. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia grudnia 1990 r., sygn. akt, stwierdzono, że spadek po SD nabyły: S K i AS w 1/2 części każda z nich.

4.3. W akcie poświadczenia dziedziczenia z dnia listopada 2009 r., Rep. A nr sporządzonym przed not. RG stwierdzono, że spadek po SK nabyli HK i KK po 1/2 części każde z nich.

4.4. Postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia sierpnia 2012 r., sygn. akt stwierdzono, że spadek po AS nabyły I B i MM po 1/2 części spadku każda z nich.

4.5. MM pierwotnie nosiła nazwisko S. Jednakże w 1988 r. zawarła ona w Niemczech związek małżeński i przyjęła nazwisko M. Fakt ten nie został odnotowany w systemie PESEL-SAD i dotychczas osoba ta figuruje w nim pod swym pierwotnym nazwiskiem.

4.6. W związku z zawarciem w 2012 r. związku małżeńskiego IB przyjęła nazwisko W.

4.7. W akcie poświadczenia dziedziczenia z dnia lutego 2015 r., Rep. A nr sporządzonym przed not. KO stwierdzono, że spadek po HK nabył w całości KK.

4.8. W akcie poświadczenia dziedziczenia z dnia sierpnia 2017 r., Rep. A nr, sporządzonym przed not. KNP, stwierdzono, że spadek po IW nabyli: HW, AD- P i P B po 1/3 części każde z nich.

4.9. W akcie poświadczenia dziedziczenia z dnia kwietnia 2021 r., Rep. A nr sporządzonym przed not. MZ stwierdzono, że spadek po HW na podstawie testamentu objętego aktem notarialnym sporządzonym w dniu lipca 2017 r. przez not. EK za Rep. A nr nabył w całości WJ.

5. Następstwo prawne po MD.

5.1. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy - Pragi w Warszawie z dnia listopada 1988 r., sygn. akt, stwierdzono, że spadek po MD nabyła w całości MK.

6. Następstwo prawne po SS i J S.

6.1. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie z dnia września 2000 r., sygn. akt, stwierdzono, że:

-spadek po SS nabyli: KK w 3/4 częściach spadku oraz JS w 1/4 części spadku, z wyłączeniem udziału spadkodawczyni w majątku dorobkowym, który w całości nabyła K K

-spadek po JS nabyły: J S oraz KK po 1/2 części spadku każda z nich.

6.2. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy - Pragi w Warszawie z dnia stycznia 1999 r., sygn. akt stwierdzono, że spadek po KK nabyli: GK i JK po 1/2 części spadku każde z nich.

6.3. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie z dnia marca 1988 r., sygn. akt stwierdzono, że spadek po JS, nabył w całości SB.

6.4. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie z dnia października 1997 r., sygn. akt, stwierdzono, że spadek po SB nabyła w całości KZ.

7. Następstwo prawne po TK

7.1. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia maja 1991 r., sygn. akt, stwierdzono, że spadek po TK nabyły: LK, BR i ZŚ po 1/3 części spadku.

7.2. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia maja 1997 r., sygn. akt, stwierdzono, że spadek po LK nabył w całości T R.

8. Następstwo prawne po AK.

8.1. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia stycznia 2007 r., sygn. akt, stwierdzono, że spadek po AK nabyły w zakresie nieobjętym wspólnością majątkową: HL, LD i KM w 1/3 części każda z nich, zaś w zakresie objętym wspólnością majątkową wyłącznie LD i K M w 1/2 części spadku każda z nich.

8.2. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi w Warszawie z dnia lutego 1995 r., sygn. akt, stwierdzono, że spadek po LD nabył AD w całości.

8.3. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi Północ w Warszawie z dnia października 2009 r., sygn. akt stwierdzono, że spadek po HL nabyli KM i AD po 1/2 części spadku każde z nich.

8.4. Na podstawie testamentu z dnia listopada 1995 r. KM wyznaczyła ER powiernikiem i wykonawcą swego testamentu. Nadto przekazała ER całość swego majątku na następujące cele: sprzedaż według uznania powiernika, spłacenie długów i wydatków związanych z pogrzebem oraz sporządzeniem testamentu, podzielenie spadku pomiędzy dzieci powiernika, jeśli ta umrze w przeciągu 30 dni po śmierci testatorki. Testatorka zmarła w dniu kwietnia 2009 r.

Orzeczeniem Sądu Najwyższego w Prowincji Ontario z dnia października 2009 r., nr akt stwierdzono, że kuratorem masy spadkowej po zmarłej KM została ustanowiona E R

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia maja 2012 r., sygn. akt stwierdzono, że podlega uznaniu za skuteczne na obszarze Polski, z wyłączeniem nieruchomości położonych w Polsce, orzeczenie Sądu Najwyższego w Prowincji Ontario (Kanada) z dnia października 2009 r., nr akt stwierdzające, że kuratorem masy spadkowej przy istnieniu testamentu po zmarłej w dniu kwietnia 2009 r. KM została ustanowiona ER

9. Objęcie gruntu i złożenie wniosku dekretowego.

9.1. W dniu października 1946 r. adw. WB - pełnomocnik właścicieli nieruchomości hip. nr - został zatrzymany przez Wydział Śledczy Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego do dyspozycji Naczelnej

Prokuratury Wojskowej. Wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Warszawie z dnia czerwca 1947 r., Nr, skazany został na sześć lat pozbawienia wolności. Wyrok ten został skrócony do trzech lat z utratą praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na okres dwóch lat. W dniach od października 1946 r. do października 1949 r. przebywał on w zakładzie karnym. Okres pozbawienia praw publicznych i obywatelskich praw honorowych upłynął z dniem października 1951 r.

9.2. W międzyczasie uchwałą z dnia listopada 1946 r. Okręgowa Rada Adwokacka wyznaczyła zastępcę adw. WB w osobie adw. SJ. W dniu grudnia 1946 r. funkcjonariusze Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego dokonali rewizji w kancelarii adw. W 3, przy ul. Wspólnej 35/1 w Warszawie, uniemożliwiając do niej jakikolwiek dostęp do dnia grudnia 1946 r.

9.3. W dniu stycznia 1947 r. adw. SJ złożył w imieniu właścicieli hipotecznych wniosek o przyznanie im prawa własności czasowej nieruchomości położonej przy ul. Chmielnej 2 i ul. Wielkiej 50. Pismo to zostało opatrzone datą grudnia 1946 r. i sporządzone na druku pochodzącym z kancelarii adw. WB.

9.4. Objęcie gruntu w posiadanie nastąpiło na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 27 stycznia 1948 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji w sprawie obejmowania gruntów przez gminę m.st. Warszawy (Dz. U. z 1948 r. Nr 6, poz. 43) w dniu sierpnia 1948 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy.

9.5. Pismem z dnia października 1950 r. adw. WB został wezwany przez Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawa, jako pełnomocnik właścicieli nieruchomości, do uzupełnienia braków formalnych wniosku z dnia grudnia 1946 r. m.in. poprzez złożenie pełnomocnictwa. Akta prowadzone dla przedmiotowej nieruchomości nie wskazują na złożenie tego dokumentu.

10. Postępowanie dekretowe.

10.1. Powyżej wskazany wniosek dekretowy nie został rozpoznany przez Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie.

10.2. Decyzją z dnia listopada 2012 r., nr, Prezydent m.st. Warszawa ustanowił na 99 lat prawo użytkowania wieczystego w stosunku do działki ew. nr na rzecz:

1) AD w udziale wynoszącym 88/640 części gruntu,

2) ER w udziale wynoszącym 88/640 części gruntu,

3) ZS w udziale wynoszącym 80/640 części gruntu,

4) BR w udziale wynoszącym 80/640 części gruntu,

5) TR w udziale wynoszącym 80/640 części gruntu,

6) JK w udziale wynoszącym 55/640 części gruntu,

7) GK w udziale wynoszącym 55/640 części gruntu,

8)AZ w udziale wynoszącym 50/640 części gruntu,

9)MK w udziale wynoszącym 32/640 części gruntu,

10)HK w udziale wynoszącym 8/640 części gruntu,

11)KK w udziale wynoszącym 8/640 części gruntu,

12) IW w udziale wynoszącym 8/640 części gruntu,

13)MM w udziale wynoszącym 8/640 części gruntu (pkt I decyzji).

Z tego tytułu Prezydent m.st. Warszawy ustalił czynsz symboliczny w wysokości 1379,00 zł netto (pkt II decyzji).

W jej uzasadnieniu wskazano, że przedmiotowa nieruchomość jest objęta Planem z dnia 9 listopada 2010 r. Teren ten znajduje się w strefie oznaczonej symbolem 10.U/UK, dla której jako przeznaczenie podstawowe ustalono usługi z zakresu: handlu, administracji i biur, gastronomii, finansów i bankowości, wystawiennictwa, kultury, zaś jako przeznaczenie uzupełniające - parking podziemny. Wywodzono przy tym, że korzystanie z gruntu przez spadkobierców dawnych współwłaścicieli da się pogodzić z jego przeznaczeniem w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

10.3. Postanowieniem z dnia grudnia 2012 r., nr, Prezydent m.st.

Warszawa sprostował oczywiste omyłki pisarskie w ww. decyzji w ten sposób, że w miejsce omyłkowo wpisanych danych osoby, na rzecz

której ustanowiono prawo użytkowania wieczystego, tj. „AZ: wpisano poprawne dane, tj. „KAZ”

10.4. Decyzja z dnia listopada 2012 r. została wykonana aktem notarialnym z dnia czerwca 2013 r., Rep., sporządzonym przed not. PS.

11. Stosunki własnościowe.

11.1. Nieruchomość położona przy dawnej ul. Wielkiej 2 i ul. Chmielnej 50 w Warszawie została objęta działaniem Dekretu z dnia 26 października 1945 r. i na podstawie jego art. 1 z dniem wejścia w życie Dekretu, to jest w dniu listopada 1945 r., grunty te przeszły na własność Gminy Miasta Stołecznego Warszawy.

11.2. Na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. z 1950 r. Nr 14, poz. 130 z późn. zra.) z dniem kwietnia 1950 r. własność gruntów przy dawnej ul. Wielkiej 2 i ul. Chmielnej 50 przeszła na rzecz Skarbu Państwa.

11.3. Decyzją z dnia lutego 2014 r., nr, Zarząd Dzielnicy Śródmieście m.st. Warszawy orzekł o nieodpłatnym przekształceniu prawa użytkowania wieczystego przysługującego:

-AD w udziale wynoszącym 88/640 części gruntu,

-ER w udziale wynoszącym 88/640 części gruntu,

-ZŚ w udziale wynoszącym 80/640 części gruntu,

-BR w udziale wynoszącym 80/640 części gruntu,

-TR w udziale wynoszącym 80/640 części gruntu,

-JK w udziale wynoszącym 55/640 części gruntu,

-GK w udziale wynoszącym 55/640 części gruntu,

-KZ w udziale wynoszącym 50/640 części gruntu,

-MK w udziale wynoszącym 32/640 części gruntu,

-HK w udziale wynoszącym 8/640 części gruntu,

-KK w udziale wynoszącym 8/640 części gruntu,

-IW w udziale wynoszącym 8/640 części gruntu,

-MM w udziale wynoszącym 8/640 części gruntu,

w prawo własności nieruchomości gruntowej stanowiącej dz. ew. nr.

Jako podstawę prawną wydania tego aktu wskazano m.in. art. 1 ust. 1 a pkt 2 i ust. 4, art. 3 ust. 1 pkt 2, ust. 2 i 3 oraz art. 5 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. z 2012 r. poz. 83).

12. Dalszy obrót prawami do działki ew. nr

12.1. Na mocy umowy o dział spadku sporządzonej w formie aktu notarialnego przed not. PF w dniu czerwca 2014 r., Rep., MM oraz IW dokonały działu spadku po AS w ten sposób, że udział wynoszący 16/640 części we współwłasności działki ew. nr nabyła IW w całości. Nadto umową, której treść została wyrażona w tym samym akcie notarialnym, IW darowała:

-swojej córce AD - P udział we współwłasności tej działki wynoszący 2/200 części, a obdarowana darowiznę tę przyjęła.

-swojemu synowi PB udział we współwłasności tej działki wynoszący 2/200 części, a AB działająca za obdarowanego darowiznę tę przyjęła,

-swojej wnuczce WP udział we współwłasności ww. działki ewidencyjnej wynoszący 1/200 części, a AD – P działająca jako przedstawiciel ustawowy obdarowanej darowiznę tę przyjęła.

12.2. Umową z dnia marca 2015 r., sporządzoną w formie aktu notarialnego przed not. BŁ, Rep., BR darowała swojej siostrze ZS m.in. udział wynoszący 40/640 części we współwłasności dz. ew. nr, a obdarowana darowiznę tę przyjęła.

12.3. Umową z dnia kwietnia 2015 r., sporządzoną w formie aktu notarialnego przed not. BŁ, Rep. IR m.in. darował swojej matce BR udział wynoszący 80/640 części we współwłasności ww. działki, a obdarowana darowiznę tę przyjęła.

13. Sprzeciw Prokuratora.

13.1. Pismem z dnia listopada 2017 r., znak:, Prokurator del. do Prokuratury Regionalnej w Warszawie wniósł do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie sprzeciw od decyzji Prezydent m.st. Warszawa z dnia listopada 2012 r., nr.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił rażące naruszenie: -art. 28 § 1 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 1 i 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. poprzez wszczęcie postępowania i wydanie decyzji na wniosek osoby niebędącej stroną, ani przedstawicielem strony - adwokata WB mającego działać w imieniu bliżej nieokreślonych właścicieli nieruchomości, nie posiadającego jednak odpowiedniego pełnomocnictwa,

-art. 7, art. 77, art. 80 i art. 107 § 3 k.p.a. poprzez:

a. zaniechanie zebrania i wyczerpującego rozpatrzenia całego materiału dowodowego, w wyniku czego bezpodstawnie uznano, że wniosek o przyznanie prawa własności czasowej został skutecznie złożony w dniu grudnia 1946 r. przez osoby do tego uprawnione – dawnych właścicieli reprezentowanych przez pełnomocnika adwokata WB podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że nie poczyniono w tym kierunku żadnych ustaleń, tym bardziej iż, jak ustalono, adwokat WB w dacie złożenia wniosku przebywał w Areszcie Śledczym, zatem wbrew twierdzeniom organu nie mógł złożyć go osobiście, a nadto do akt nie dołączono żadnego pełnomocnictwa, pomimo wezwania adwokata do uzupełnienia braku formalnego wniosku;

b. zaniechanie przeprowadzenia postępowania dowodowego przez organ i poczynienie ustaleń nie mających odzwierciedlenia w

zgromadzonym materiale dowodowym poprzez przyjęcie, iż spadkobiercy wskazani w postanowieniu Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie o sygn. są faktycznymi spadkobiercami po dawnych współwłaścicielach przedmiotowej nieruchomości – JS i SS,

3. art. 7 ust 1 i 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. poprzez uznanie, że grunt, który oddano w użytkowanie wieczyste, był w posiadaniu dawnych właścicieli w dacie złożenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej, a tym samym wniosek dekretowy z dnia grudnia 1946 r. został złożony skutecznie, w konsekwencji czego ustanowiono użytkowanie wieczyste na rzecz następców prawnych byłych właścicieli, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w aktach postępowania administracyjnego nie zawiera jakiegokolwiek informacji o tym, że był on w posiadaniu ww. osób, a nadto w aktach sprawy znajduje się orzeczenie Okręgowego Urzędu Likwidacyjnego, którym dopiero w dniu maja 1947 r. (a więc blisko pół roku po złożeniu wniosku dekretowego) przywrócono posiadanie nieruchomości przy ul. Wielkiej 2/Chmielnej 50, hip.jedynie części współwłaścicieli - A K, JS, SS, MD i AD.

13.2. W związku z powyższym Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa.

14. Dowody będące podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie: akt sprawy KR VI R 21/22 - KR 7/17 (9 tomów), kopii akt dot. nieruchomości przy ul.

Wielkiej 2/Chmielnej 50 (4 tomy), kopii księgi hip nr (1 tom), kopii akt osobowych adw. WB (1 tom) i adw. SJ (1 tom), akt SKO w Warszawie o sygn.: (1 tom), kopii akt Prokuratury Regionalnej w Warszawie sygn. (6 tomów), kopii akt księgi wieczystej nr (3 tomy), kopii akt Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. (1 tom), kopii akt Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku o sygn. (1 tom), kopii akt Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie: sygn. (1 tom), sygn. (1 tom) i sygn. (1 tom).

III.

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Okoliczności dotyczące złożenia wniosku dekretowego.

1.1. Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy, Komisja musiała ustosunkować się do wątpliwości dotyczących ewentualnego udzielenia przez właścicieli hipotecznych adw. Witoldowi Bayerowi pełnomocnictwa do złożenia wniosku dekretowego. Dokument ten nie znajduje się bowiem w aktach prowadzonych dla nieruchomości, jak również w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym przez Komisję. Nie jest więc jednoznacznie wiadomym, czy wykonano wezwanie z dnia października 1950 r., a tym samym czy skutecznie złożono w niniejszej sprawie wnioski dekretowe. Brak tego rodzaju dokumentu wskazywał zaś na zasadność udzielenia w tym zakresie odpowiedzi negatywnej. Z drugiej jednak strony należało uwzględnić okoliczności w postaci: aresztowania adw. W . B. rewizji jego kancelarii przez funkcjonariuszy Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego, pozbawienia go praw

publicznych i obywatelskich aż do 1951 r. oraz ustanowienia jego zastępcy. Nadto należało mieć na uwadze znaczny przedział czasu, jaki upłynął od opisywanych zdarzeń, który poważnie utrudnia szczegółowe ustalenie wszystkich elementów stanu faktycznego.

1.2. Mając powyższe na uwadze, Komisja odwołała się do art. 8 § 1 k.p.a., zgodnie z treścią którego organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania. Kierując się zaś wyrażoną w tej regulacji zasadą pogłębiania zaufania, Komisja przyjęła, że w okolicznościach niniejszej sprawy zaistniałe wątpliwości należało rozstrzygnąć na korzyść stron i przyjąć, że ww. wniosek dekretowy został skutecznie złożony. Z tego też powodu zachodziła konieczność jego merytorycznej oceny, czego też dokonano poniżej.

2. „Przesłanka planistyczna” w świetle wymogów stawianych organowi I instancji na podstawie art. 7, 77 § 1, 80 i 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r.

2.1. Generalne zasady: oceny zebranych w toku postępowania administracyjnego dowodów, ustalania na ich podstawie stanu faktycznego oraz argumentacji wyciąganych w ten sposób wniosków określają art. 7, 77 § 1, 80 i 107 § 3 k.p.a. W orzecznictwie wskazano przy tym, że jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Dlatego też zarzut dowolności w tym zakresie wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całości materiału dowodowego, zgromadzonego i zbadanego w

sposób wyczerpujący (art. 77 § 1 k.p.a.), a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści (art. 7 k.p.a.) (por. wyrok SN - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23.11.1994 r., III ARN 55/94). Wyczerpujące rozpatrzenie materiału dowodowego polega na takim ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń faktycznych i prawnych. Dopiero, bowiem jednoznaczne ustalenie stanu faktycznego sprawy stworzyłoby podstawy do wyrażenia stanowiska, które nie przekraczałoby granic zasady swobodnej oceny dowodów, wynikającej z art. 80 k.p.a. (por. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 26.05.2009 r., II SA/Bd 783/08).

2.2. Swobodna ocena dowodów, aby nie przerodziła się w samowolę musi być dokonana zgodnie z normami prawa procesowego oraz z zachowaniem reguł tej oceny:

-po pierwsze - opierać się należy na materiale dowodowym zebranym przez organ, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w przepisach prawa,

-po drugie - ocena powinna być oparta na wszechstronnej ocenie całokształtu materiału dowodowego,

-po trzecie - organ powinien dokonać oceny znaczenia i wartości dowodów dla toczącej się sprawy, z zastrzeżeniem ograniczeń dotyczących dokumentów urzędowych, które mają na podstawie art. 76 § 1 k.p.a. szczególną moc dowodową. Organ może odmówić wiary

określonym dowodom, jednakże dopiero po wszechstronnym ich rozpatrzeniu, wyjaśniając przyczyny takiej ich oceny,

-po czwarte - rozumowanie, w wyniku którego organ ustala istnienie okoliczności faktycznych, powinno być zgodne z prawidłami logiki (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 8.08.2006 r., IV SA/Wa 774/06).

2.3.Z art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a. wynika obowiązek wyczerpującej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, zaś ta ocena powinna znaleźć, w świetle wymogów określonych w art. 107 § 3 k.p.a., pełne odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji administracyjnej (por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 7.10.2009 r., II SA/Wr 174/04; wyrok WSA w Krakowie z dnia 27.10.2015 r., II SA/Kr 976/15).

2.4.Zakres ustaleń niezbędnych do wyjaśnienia sprawy określają przy tym przepisy prawa materialnego znajdujące w niej zastosowanie. W przypadku spraw związanych z tzw. repriwatyzacją warszawską przepisem tego rodzaju jest m.in. art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. Zgodnie z jego treścią: Gmina uwzględni wniosek (dopisek: wniosek o przyznanie prawa własności czasowej), jeżeli korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowania, a jeżeli chodzi o osoby prawne - ponadto, gdy użytkowanie gruntu zgodnie z jego przeznaczeniem w myśl planu zabudowania nie pozostaje w sprzeczności z zadaniami ustawowymi lub statutowymi tej osoby prawnej.

Tym samym art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. uzależnia przyznanie własności czasowej (obecnie użytkowania

wieczystego) od spełnienia tzw. przesłanki planistycznej, czyli od ustalenia, iż korzystanie z gruntu przez wnioskodawcę jest możliwe do pogodzenia z postanowieniami planu zabudowania (obecnie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego) określającymi przeznaczenie gruntu, którego dotyczy wniosek dekretowy.

2.5. W orzecznictwie wskazano, że: Jedynym kryterium, które winien mieć na uwadze organ rozpoznający wniosek byłego właściciela jest możliwość pogodzenia korzystania z gruntu przez dotychczasowego właściciela z przeznaczeniem tego gruntu według planu zagospodarowania przestrzennego" a „ograniczenie się do stwierdzenia, że obecny stan zagospodarowania (...) nieruchomości wyklucza możliwość korzystania z niej przez dotychczasowego właściciela nie jest wystarczającą argumentacją dla decyzji odmownej z art. 7 ust. 2 dekretu" (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 18.10.2005 r., I SA 2415/03). Odmowa przyznania żądanego prawa jest uzasadniona wówczas, gdy korzystanie z gruntu przez byłego właściciela lub jego następców prawnych nie daje się pogodzić z funkcją, przypisaną nieruchomości, w planie zabudowania (zagospodarowania przestrzennego) (por. wyrok NSA z dnia 6.09.2017 r., I OSK 2949/15).

W poszczególnych orzeczeniach stwierdzono przy tym, że korzystania z gruntu przez dotychczasowego właściciela nie da się pogodzić z jego przeznaczeniem według planu zagospodarowania przestrzennego m.in. w sytuacjach przeznaczenia terenu pod: -skwery, dziedzince i postoje oraz na urządzenie dróg wraz z urządzeniami pomocniczymi (por. wyrok NSA z dnia 20.08.2003 r., I SA 3330/01),

-cele użyteczności publicznej, współżycia społecznego lub dla przedstawicielstw dyplomatycznych oraz pod projektowane ulice (por. wyrok NSA z dnia 19.05.2003 r., I SA 2576/01),

-cele oświatowe, ogródki działkowe i drogę (por. wyrok NSA z dnia 27.02.2020 r., I OSK 1720/18),

-miejsce zielone, do którego będą miały dostęp bez ograniczeń wszystkie osoby chcące wypocząć w otwartym terenie zielonym (por. wyrok NSA z dnia 9.05.2019 r., I OSK 1784/17),

-place i ciągi komunikacyjne (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 24.06.2009 r., I SA/Wa 476/09),

-tereny infrastruktury - energetyki oraz na inwestycje celu publicznego (por. wyrok WSA z dnia 13.07.2018 r., I OSK 2181/16).

2.6. Przy rozpoznawaniu wniosków z dekretu z dnia 26 października 1945 r. organ wydający orzeczenie obowiązany jest uwzględnić plan zagospodarowania przestrzennego obowiązujący w dacie orzekania (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 14.01.2005 r., I SA 1945/03).

2.7. Reasumując powyższe, stwierdzić należy, że organ orzekający w przedmiocie wniosku dekretowego w oparciu o dyrektywy wynikające z art. 7, 77 § 1, 80 i 107 § 3 k.p.a. winien jest ustalić, czy w sprawie spełniona została przesłanka planistyczna i wówczas stosownie do treści art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. ustanowić prawo użytkowania wieczystego lub odmówić jego ustanowienia. Mylnie przy tym ustalenie, iż korzystanie z gruntu jest możliwe do pogodzenia z

planem zagospodarowania przestrzennego, wbrew zebranemu w sprawie materiałowi dowodowemu, a w konsekwencji tego pozytywne rozstrzygnięcie wniosku dekretowego, stanowi naruszenie przytoczonych artykułów kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r.

3. Uznanie dz. ew. nr za przestrzeń publiczną a przesłanka planistyczna.

3.1. Na wstępie wskazać należy, że termin „przeźstrzeń publiczna” może być definiowany w trojaki sposób. W ujęciu morfologicznym przeźstrzeń publiczną tworzą bowiem miejsca określone przestrzennie, takie jak place i ulice. W ujęciu społecznym jest to obszar, w którym zachodzą interakcje i relacje społeczne. Natomiast w ujęciu funkcjonalnym przeźstrzenie publiczne służą: dystrybucji ruchu pieszego, celebracjom religijnym i społecznym, imprezom publicznym, spotkaniom oraz rekreacji, rozrywce i kulturze. Często też towarzyszą im handel, usługi i gastronomia. Co szczególnie ważne, istota przeźstrzeni publicznej zawiera się w pojęciu „publiczny”. Termin ten wywodzi się z łacińskiego populus lub publicus i odnosi do zbiorowości ludzkiej w kontekście wspólnych interesów. Przeźstrzeń publiczna jest zatem dobrem publicznym. Zgodnie zaś z teorią dóbr publicznych przeźstrzeń publiczna może być traktowana jak dobro wspólne słuzące społeczności lokalnej, wykorzystywane egalitarnie przez ogół obywateli, finansowane przez fundusze publiczne oraz udostępniane nieodpłatnie. W przeciwieństwie do dóbr prywatnych dobra publiczne mogą być użytkowane jednocześnie przez wszystkich zainteresowanych. Warto przy tym podkreślić, że takie rozumienie przeźstrzeni publicznej współgra z jej legalną definicją zamieszczoną w art. 2 pkt 6 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2023 r. poz. 977; dalej:

u.p.z.p.). Zgodnie bowiem z jego treścią obszarem przestrzeni publicznej jest obszar o szczególnym znaczeniu dla zaspokojenia potrzeb mieszkańców, poprawy jakości ich życia i sprzyjający nawiązywaniu kontaktów społecznych ze względu na jego położenie oraz cechy funkcjonalno-przestrzenne, określony w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy.

3.2. Warto przy tym zwrócić uwagę na dokonaną w Planie z dnia 9 listopada 2010 r. kwalifikację obszaru, w obrębie którego znajduje się przedmiotowa działka. W § 9 ust. 1 pkt 7 Planu z dnia 9 listopada 2010 r. stwierdzono bowiem, że przestrzenią publiczną na obszarze planu jest m.in. ogólnie udostępniona przestrzeń otwarta na terenie przeznaczonym pod zabudowę, oznaczona symbolem 10.U/UK. Przepis ten ze względu na swoje brzmienie może budzić wątpliwości odnośnie faktu, czy dz. ew. nr stanowi wskazany w nim obszar, a więc czy jest przestrzenią publiczną.

3.3. W ocenie Komisji cała działka ew. nr, stanowi przestrzeń publiczną, a identyczne stanowisko zajęło również m.st. Warszawa w piśmie z dnia 7 lipca 2022 r. (k. 126 akt KR VI R 21/22). Należy przy tym zauważyć, że:

-§ 9 ust. 2 pkt 1 i 2 Planu z dnia 9 listopada 2010 r. wprost przewidziały dostęp ruchu kołowego i pieszego m.in. do omawianego obszaru,

-§ 25 ust. 2 pkt 9 Planu z dnia 9 listopada 2010 r. zakazał realizacji tam ogrodzeń, -§ 25 ust. 2 pkt 7f Planu z dnia 9 listopada 2010 r. nakazał realizację w poziomie parteru ciągu ogólnodostępnych wnętrz, stanowiącego powiązanie piesze pomiędzy terenem placu miejskiego 9.KPp i ulicą 6.KD-L, a ciąg ten obejmuje ww. działkę.

Nadto załącznik nr 1 wskazuje, że działka ew. nr stanowi obszar dostępny dla każdego i położony w centrum Miasta Stołecznego, w bezpośrednim sąsiedztwie Pałacu Kultury i Nauki. Niewątpliwie więc stanowi on „ogólnie udostępnioną przestrzeń otwartą”.

3.4.Co się zaś tyczy przeznaczenia tego terenu pod zabudowę, to należy zwrócić uwagę na fakt, iż w przepisach ogólnych Planu z dnia 9 listopada 2010 r. przewidziano:

-realizację zabudowy wokół budynku PKiN od strony ul. Marszałkowskiej, Al. Jerozolimskich i ul. E. Plater, zgodnie z przepisami szczegółowymi m.in. dla terenu 10.U/UK (§ 5 ust. 1 pkt 1 lit. b Planu z dnia 9 listopada 2010 r.),

-uksztalowanie zabudowy wzdłuż Alej Jerozolimskich 2.KD-Z i ul. Marszałkowskiej 1.KD-Z w formie pierzei ulicznych, zgodnie z rysunkiem planu i przepisami szczegółowymi m.in. dla terenu 10.U/UK (§ 5 ust. 1 pkt 2 lit. c Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Nadto w części szczegółowej w zakresie dotyczącym całej strefy 10.U/UK zamieszczono przepisy regulujące: ogólne warunki zabudowy i zagospodarowania terenu (§ 25 ust. 2 pkt 1 i 2 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.), wskaźniki zabudowy i zagospodarowania terenu (§ 25 ust. 2 pkt 5 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.) oraz przebiegi linii zabudowy zgodnie z rysunkiem planu (§ 25 ust. 2 pkt 6 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

3.5.W tym zaś stanie rzeczy przyjąć należało, że cały teren 10.U/UK, a więc również działka ew. nr jest terenem przeznaczonym pod zabudowę. To zaś prowadzi do oczywistego wniosku, zgodnie z którym

również przedmiotowa działka jest przestrzenią publiczną w rozumieniu § 9 ust. 1 pkt 7 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.

3.6. Mając powyższe na uwadze, Komisja przyjęła, że zawarte w Planie z dnia 9 listopada 2010 r. postanowienia przewidują uczynienie z terenów oznaczonych symbolem 10.U/UK, a więc również z przedmiotowej działki, obszaru: powszechnie dostępnego, służącego zaspokajaniu potrzeb społeczności lokalnej, wykorzystywanego egalitarnie oraz udostępnianego nieodpłatnie. Potwierdzają to zarówno przedstawione powyżej rozważania, jak i zdawałoby się oczywiste, lecz w kontekście niniejszej sprawy dużo mówiące przepisy Planu z dnia 9 listopada 2010 r., które: na obu obszarach nakazały rozgraniczenie ruchu kołowego i pieszego oraz zakazały realizacji ogrodzeń.

3.7. W dalszej kolejności warto porównać opisane wyżej przeznaczenie działki z uprawnieniami, jakie przysługują stronom z tytułu ustanowienia na ich rzecz prawa użytkowania wieczystego.

3.8. W tym kontekście należy zauważyć, iż zgodnie z art. 233 Kodeksu cywilnego z dnia 23 kwietnia 1964 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 1360; dalej: k.c.) w granicach, określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego oraz przez umowę o oddanie gruntu Skarbu Państwa lub gruntu należącego do jednostek samorządu terytorialnego bądź ich związków w użytkowanie wieczyste, użytkownik może korzystać z gruntu z wyłączeniem innych osób. W tych samych granicach użytkownik wieczysty może swoim prawem rozporządzać.

Z przedmiotowego artykułu wynika, że uprawnienie do korzystania z nieruchomości przysługujące użytkownikowi wieczystemu jest skuteczne

erga omnes, a więc dotyczy także właściciela takiej nieruchomości (w przedmiotowej sprawie m.st. Warszawy), który nie może sobie pozostawić uprawnień do częściowego korzystania z nieruchomości. Właściciel wyzbywa się w tym zakresie swoich uprawnień przysługujących mu w odniesieniu do nieruchomości na rzecz użytkownika wieczystego. Użytkownik ma również prawo do korzystania z gruntu z wyłączeniem innych osób podobnie jak właściciel - ustanowienie użytkowania wieczystego wyłącza możliwość korzystania z nieruchomości przez osoby trzecie. Przysługujące mu prawo korzystania z nieruchomości obejmuje przy tym m.in. prawo wznoszenia budynków i innych urządzeń, w tym np. płotów lub podobnych przeszkód utrudniających osobom trzecim dostanie się na obszar nieruchomości. Użytkownik wieczysty ma również prawo wynająć lub wdzierżawić grunt nabyty w użytkowanie wieczyste i pobierać czynsz lub opłaty za sam wstęp na daną działkę.

3.9. Mając na uwadze powyższe, Komisja stwierdziła, iż w niniejszej sprawie Prezydent m.st. Warszawa błędnie ustalił, iż korzystanie z przedmiotowego gruntu przez spadkobierców dawnych właścicieli da się pogodzić z jego przeznaczeniem w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, naruszając tym samym omówione przepisy k.p.a.

3.10. Bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, iż niniejszy teren był i pozostaje w istocie ogólnie dostępny. Wynika to bowiem wyłącznie z dobrej woli beneficjentów, którzy faktycznie nie wykonywali swych uprawnień wynikających z wydanej decyzji reprivatyzacyjnej. Gdyby zaś zdecydowali się na skorzystanie choćby z niektórych z nich, a więc np. postanowili ogrodzić działkę, automatycznie doszłoby do unaocznienia

się antynomii pomiędzy korzystaniem przez nich z gruntu a jego przeznaczeniem według Planu z dnia 9 listopada 2010 r. Art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. ma zaś zdaniem Komisji przeciwdziałać zarówno faktycznemu korzystaniu z nieruchomości w sposób sprzeczny z planem, jak i samej potencjalnej możliwości wystąpienia tego rodzaju stanu rzeczy.

4. Przeznaczenie dz. ew. nr na parking podziemny a przesłanka planistyczna.

4.1. Jak już wcześniej wskazano, działka ew. nr . została przeznaczona w Planie z dnia 9 listopada 2010 r. na parking podziemny.

4.2. W związku z tym Komisja stwierdziła, że postanowień Planu z dnia 9 listopada 2010 r., a przewidujących budowę przedmiotowego obiektu nie można pogodzić z korzystaniem z gruntu przez beneficjentów ze względu na fakt, iż nie są oni w stanie zrealizować przedmiotowej inwestycji. Aby bowiem je wykonać, musieliby stać się właścicielami ewentualnie użytkownikami wieczystymi wszystkich działek, na których ma powstać planowany parking, a więc całej strefy oznaczonej symbolem 10.U/UK. Nadto teoretycznie musieliby być w stanie przeznaczyć na ten cel znaczne środki oraz dysponować stosowną wiedzą i zdolnościami organizacyjnymi (logistycznymi). Teoretycznie osoby prywatne mogą zbudować jeden mały parking podziemny na niewielkiej powierzchni nieruchomości. W niniejszej sprawie parking musi jednak obejmować 13 działek ewidencyjnych usytuowanych w centrum Warszawy w całej strefie 10.U/UK. Aby więc zrealizować przedmiotową inwestycję musieliby nabyć własność lub użytkowanie wieczyste wszystkich niniejszych działek oraz dysponować stosownymi

zdolnościami organizacyjnymi i zasobami. Z oczywistych względów nie spełniają oni tych wymogów.

4.3. Powyższe rozważania potwierdzają przy tym postanowienia Załącznika nr 3, w którym wskazano, że sposób realizacji inwestycji zapisanych w Planie z dnia 9 listopada 2010 r. z zakresu infrastruktury należy do zadań własnych m.st. Warszawy, a realizacja projektu planu jest bardzo kosztowna. Szacunkowe koszty realizacji inwestycji celu publicznego na obszarze m.p.z.p. w rejonie PKiN w Warszawie określono przy tym na 350000000 zł odnośnie: wymiany płyt oraz budowy i przebudowy podziemnej infrastruktury komunikacyjnej.

4.4. W ocenie Komisji sprzecznym zatem z zasadami logiki byłoby przyjmowanie, że strony są w stanie spełnić wszystkie te warunki. Tego rodzaju przedsięwzięcia z powodu ich charakteru i rozmiaru muszą zostać wykonane wyłącznie przez m.st. Warszawa. Jednakże ze względu na opisane już konsekwencje prawne ustanowienia użytkowania wieczystego, a wynikające z art. 233 k.c, nie może ono efektywnie wykonywać swej roli.

4.5. Wobec powyższego niemożliwym jest zgodzenie się z lakonicznym stwierdzeniem zamieszczonym w uzasadnieniu decyzji z dnia listopada 2012 r., wedle którego korzystanie z gruntu przez spadkobierców dawnych właścicieli da się pogodzić z jego przeznaczeniem w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Dlatego też Komisja ponownie przyjęła, że w niniejszej sprawie nie zachodziły przesłanki do ustanowienia użytkowania wieczystego. Warto przy tym zaznaczyć, że analogiczne stanowisko zajęło również m.st. Warszawa w piśmie z dnia 7 lipca 2022 r. (k. 126 akt KR VI R 21/22).

5. Konsekwencje prawne.

5.1. Komisja, dostrzegając powyższe nieprawidłowości, uznała, że Prezydent m.st. Warszawy, wydając decyzję z dnia 24 listopada 2011 r., naruszył: art. 7, 77 § 1, 80 i 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r.

5.2. Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja m.in. wydaje decyzję, w której uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo, uchylając tę decyzję, umarza postępowanie w całości albo w części. W myśl zaś art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje m.in. decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2 jeżeli: stwierdzono inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności jeżeli stroną postępowania o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej była osoba, która nie była osobą uprawnioną w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu, osobę uprawnioną reprezentował kurator ustanowiony dla osoby nieznanej z miejsca pobytu, a nie było podstaw do jego ustanowienia, ustanowiono kuratora spadku działającego w imieniu osoby nieżyjącej lub z naruszeniem przepisów o dziedziczeniu, w tym przepisów dotyczących dziedziczenia spadków wakujących lub nieobjętych, lub stwierdzono naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy.

5.3. Według Komisji, w sprawie zaktualizowały się przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt 4a, ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Jak bowiem stwierdzono

powyżej, w rozpoznawanym przypadku Prezydent m.st. Warszawy błędnie ustalił, że w sprawie została spełniona przesłanka planistyczna, o której mowa w art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. To zaś obligowało Komisję do uchylecia w całości decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 21 listopada 2012 r. Jednocześnie w ocenie Komisji w sprawie został zebrany cały materiał dowodowy pozwalający na jej rozstrzygnięcie. Wskazywał on przy tym w sposób jednoznaczny, że w niniejszej sprawie zarówno w dniu wydania decyzji reprivatyzacyjnej jak i w chwili obecnej przesłanka planistyczna nie została spełniona. Dlatego też, w oparciu o przedmiotowe ustalenia i ww. przepisy, w punkcie drugim niniejszej decyzji wydano rozstrzygnięcie merytoryczne, tj. odmówiono stronom ustanowienia na ich rzecz prawa użytkowania wieczystego do przedmiotowego gruntu.

5.4. W dalszej kolejności należy zaznaczyć, że zgodnie z treścią art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. wydając decyzję, o której mowa w ust. 1 pkt 2, Komisja uchyła decyzję w przedmiocie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej i decyzję o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. z 2012 r. poz. 83, z 2015 r. poz. 373 i 524 oraz z 2018 r. poz. 1716).

W niniejszej sprawie Komisja, stwierdziwszy naruszenie: art. 7, 77 § 1, 80 i 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r., była zobligowana uchylić w całości decyzję reprivatyzacyjną z dnia listopada 2012 r. Jednocześnie uwadze Komisji nie uszedł fakt, iż decyzją z dnia lutego 2014 r., nr Zarząd Dzielnicy Śródmieścia m.st.

Warszawy przekształcił prawo użytkowania wieczystego przysługujące stronom w prawo własności. Decyzja ta została wydana m.in. na podstawie art. 1 ust. 1a pkt 2 i ust. 4, art. 3 ust. 1 pkt 2, ust. 2 i 3 oraz art. 5 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości. Tym samym w sprawie zostały również zrealizowane wszystkie przesłanki z art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., obligujące Komisję do uchylenia decyzji przekształceniowej z dnia lutego 2014 r.

6. Strony postępowania.

6.1. Zasadą jest, iż ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami prawa procesowego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania reprivatyzacyjnego, ale również jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z 10 lutego 2009 r. sygn. akt I OSK 329/08).

6.2. Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. wskazać należy, że stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

6.3. Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja o wszczęciu postępowania rozpoznawczego zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Z treści cytowanego

przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy. Za strony postępowania przyjęto również: ER, AD, ZŚ, BR, TR, KK, MM (S), AD-P, PB, WP, WJ, KZ, JK, GK i MK.

6.4. Na marginesie zauważyć należy, że w sprzeciwie z dnia listopada 2017 r. Prokurator kwestionował m.in. ustaloną przez m.st. Warszawa okoliczność, iż spadkobiercy wymienieni w postanowieniu Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie z dnia września 2000 r., sygn. akt są następcami prawnymi JS i SS. W związku z tym Komisja odwołała się do aktu z dnia marca 1933 r. Rep. na podstawie którego ostatnio wskazane osoby stały się współwłaścicielami nieruchomości hipotecznej, a znajdującego się m.in. na k. 161-181 akt przekazanych przez Prokuratora. Z treści tego dokumentu wynikało, że nabywcami udziału w jej własności byli małżonkowie JCS i SS z d. S, którzy zamieszkiwali przy nieistniejącej obecnie nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Wielkiej. Nie wskazano przy tym innych danych tych osób, w tym drugiego imienia małżonki.

6.5. Następnie porównano ww. informacje z treścią poświadczonej kserokopii akt oraz z kserokopiami aktów zgonu osób wymienionych w tym orzeczeniu, a znajdującymi się m.in. w materiałach przekazanych przez Prokuratora. Na tej podstawie ustalono, że wskazana w tych dokumentach spadkodawczyni: posiadała wyłącznie jedno imię – S była małżonką JCS, nosiła nazwisko S, a jej nazwisko rodowe to S. Z kolei spadkodawcą jest JCS, którego pierwszą żoną była SS. Co znamienne, ostatnim miejscem zamieszkania tych osób była Warszawa, jednakże co zrozumiałe zamieszkiwali oni pod innym adresem niż wskazany powyżej, tj. przy ul. T.

6.6. Mając powyższe na uwadze Komisja stwierdziła, że dane osób wskazanych w akcie z dnia marca 1933 r. Rep. w całości pokrywają się z informacjami dotyczącymi spadkodawców wskazanych w aktach sprawy sygn. oraz w materiałach przekazanych przez Prokuratora. Nadto należało zauważyć, że w zebranych w sprawie materiale dowodowym brak jest jakichkolwiek dowodów pozwalających na kwestionowanie okoliczności, iż współwłaściciele nieruchomości hipotecznej to inne osoby niż te, które zostały wskazane jako spadkodawcy w postanowieniu z dnia września 2000 r. W szczególności w toku postępowania zarówno przed organem I instancji jak i przed Komisją nie ujawniły się jakikolwiek inne podmioty stwierdzające, że są następcami prawnymi dawnych właścicieli hipotecznych. Z tego też powodu w sposób już uprzednio opisany ustalono następstwo prawne po JCS i SS.

6.7. Ponadto za stronę postępowania uznano Prokuratora Regionalnego w Warszawie, ponieważ zgodnie z art. 16a ust. 1 i 2 ustawy z 9 marca 2017 r. w razie wszczęcia postępowania rozpoznawczego w sprawie, w której prokurator wniósł sprzeciw od ostatecznej decyzji reprivatyzacyjnej, prokuratorowi służą prawa strony.

7. Konkluzja.

7.1. W ocenie Komisji decyzja reprivatyzacyjna z dnia listopada 2012 r., nr spełnia przesłanki, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z naruszeniem art. 7, 77 § 1, 80 i 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r., a zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na jej merytoryczne rozstrzygnięcie. W konsekwencji Komisja była zobligowana do: uchylecia tej decyzji, rozstrzygnięcia wniosku dekretowego poprzez odmowę

ustanowienia prawa użytkowania wieczystego oraz do uchylenia decyzji przekształceniowej z dnia lutego 2014 r.

7.2. Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 2 i art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 7, 77 § 1, 80 i 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. i w zw. z art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. oraz na podstawie art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Przewodniczący Komisji

Sebastian Kaleta

POUCZENIE:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a. oraz art. 54 § 1 p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz

szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221 poz. 2193, z późn. zm.).

3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane - na jej wniosek - prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.
5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra

Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.